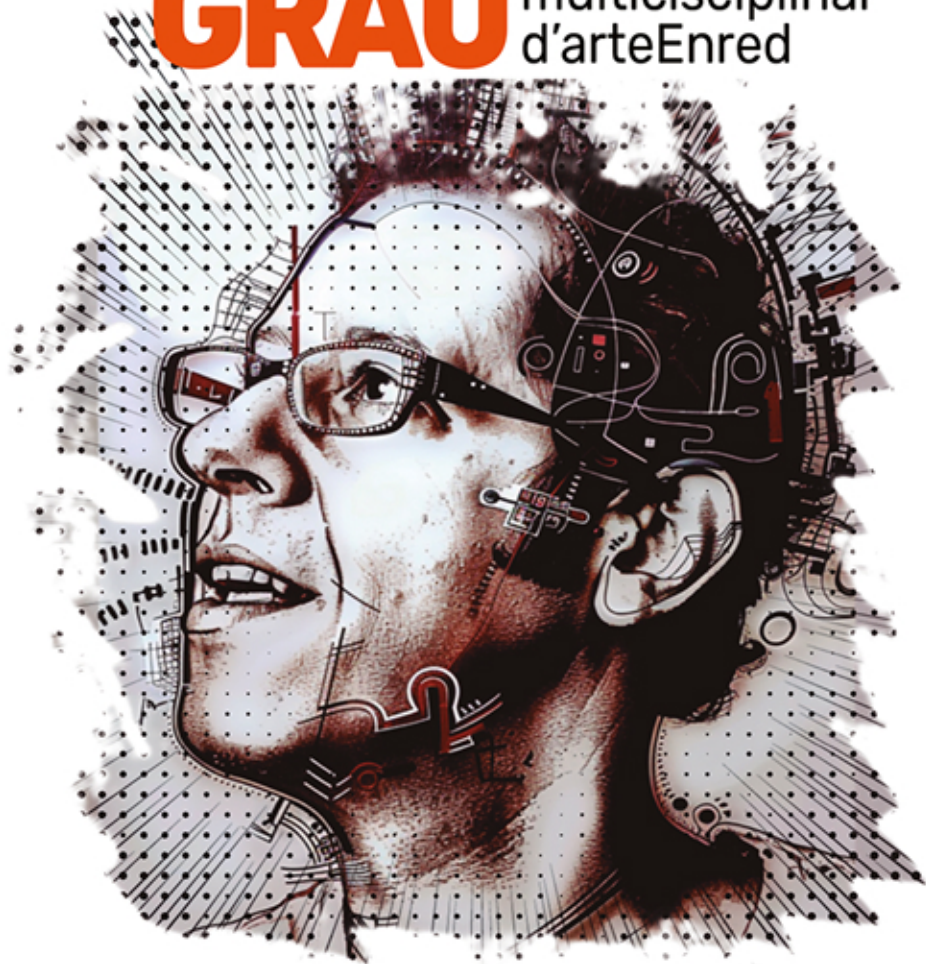

MANEL GARCÍA GRAU

Homenatge a
un poeta del
seu temps

Exposició d'art
multidisciplinar
d'arteEnred

MUCBE Museu de la Ciutat de Benicarló,
del 5 d'octubre al 5 de desembre de 2024

Ajuntament
de Benicarló

mucBe
museu de la ciutat Benicarló

e
arteEnred

MANEL GARCÍA GRAU

Homenatge a
un poeta del
seu temps

Exposició d'art
multidisciplinar
d'arteEnred

Ajuntament
de Benicarló

mucBe
museu de la ciutat Benicarló

arteEnred

EXPOSICIÓ:

MANEL GARCÍA GRAU

Homenatge a un poeta del seu temps

Espai expositiu: MUCBE (Museu de la Ciutat de Benicarló)

Organització: Equip d'arteEnred

Coordinació: Vicente Gascón

Transport i muntatge: Art-Exprès

Equip de treball: Pepa Arróniz, Rosa Soriano, Lluís Beltrán, Rafa Cebrián, Fede Sánchez

Recitadors col·laboradors en la presentació:

VÍDEO BIOGRÀFIC:

Edició: M. Jesús García Grau i Rosa Soriano

Veus: Aina García Carbó i Joan Peiró

VÍDEO-RECITAL:

"Freelance" recitat per José Manuel Swami

"Les llars habitades" recitat per Carmen Calabuig

"Els amants" recitat per Soledad Benages

"Algú camina encara pels dominis d'Utopia" recitat per Pura Peris García

"Filius Terrae" recitat per Javier Caravaca

"Hotel International a Ram Al-lah" recitat per Manolo Benages

CATÀLEG:

Edita: arteEnred

Texts: M. Teresa Pellicer, Josep San Abdón, arteEnred

Revisió traduccions: Toni Mas, Francesc González

Portada i cartell: Fede Sánchez

Fotografies: Els mateixos autors

Maquetació: Costacruz

Impressió: La Imprenta CG

ISBN:

D.L.:

Benicarló 2024

EXPOSICIÓ D'ART MULTIDISCIPLINAR

MANEL GARCÍA GRAU

Homenatge a un poeta del seu temps

Del 5 d'octubre al 5 de desembre de 2024

Recital 28 de novembre organitzat pel departament de música.

MUCBE (Museu de la Ciutat de Benicarló)

Carrer de la Pau, 2, 12580 Benicarló (Castelló)

Horari:

De dimarts a divendres a 9.00-14.00 i 17.00-20.00

Dissabte 10.00-12.00 i 17.00-20.00

Diumenge 10.30-13.30

Dilluns TANCAT

Ajuntament
de Benicarló

PRESENTACIÓ

Com a regidora de Cultura de l'Ajuntament de Benicarló, és un plaer poder presentar el catàleg d'aquest nou projecte expositiu de l'associació cultural arteEnred. Un projecte que a més a més té un doble valor afegit, i és que està pensat per a les sales expositives del Museu de la Ciutat de Benicarló i a més a més té com a fil conductor l'obra de Manel Garcia Grau.

Manel Garcia Grau va nèixer a Benicarló l'any 1962. Doctor en Filologia Catalana per la Universitat de València i professor de català a l'ensenyament secundari i de Filologia Catalana a la Universitat Jaume I de Castelló des de 1995, va ser un destacat poeta, assagista, narrador, crític literari i estudiós de la literatura catalana contemporània.

Per primera vegada a Benicarló es podrà visitar una exposició que transite per la seua obra des de la vessant plàstica, on el col·lectiu d'artistes Arteenred planteja una proposta multidisciplinària a partir dels seus poemes.

Han estat diverses les mostres que arteEnred ha presentat per les ciutats més importants del territori valencià. Des que el 2006 van presentar el projecte "Vísteme", aquesta associació no ha deixat de créixer tant en nombre d'associats com en la qualitat de les seues exposicions. A Benicarló vam poder gaudir del projecte "Vicent Andrés Estellés: el fill del forner... que feia versos", al 2011.

És per això que és un honor per a la nostra ciutat poder acollir novament una mostra del col·lectiu arteEnred, on ens permetran gaudir de les obres dels principals artistes referents de l'actual panorama pictòric valencià.

Des de l'Ajuntament de Benicarló, només em queda desitjar que l'exposició tinga l'èxit que es mereix i que siga l'inici d'una col·laboració llarga i fructífera amb el col·lectiu arteEnred.

María Teresa Pellicer Páez
Regidora de Cultura, Museus i Patrimoni Cultural

Ajuntament
de Benicarló

PRESENTACIÓN

Como regidora de Cultura del Ayuntamiento de Benicarló, es un placer poder presentar el catálogo de este nuevo proyecto expositivo de la asociación cultural arteEnred. Un proyecto que además tiene un doble valor añadido, y es que está pensado para las salas expositivas del Museo de la Ciudad de Benicarló y además tiene como hilo conductor la obra de Manel García Grau.

Manel García Grau nació en Benicarló en 1962. Doctor en Filología Catalana por la Universitat de València y profesor de catalán a la enseñanza secundaria y de Filología Catalana en la Universitat Jaume I de Castelló desde 1995, fue un destacado poeta, ensayista, narrador, crítico literario y estudioso de la literatura catalana contemporánea.

Por primera vez en Benicarló se podrá visitar una exposición que transite por su obra desde la vertiente plástica, donde el colectivo de artistas arteEnred plantea una propuesta multidisciplinaria a partir de sus poemas.

Han sido diversas las muestras que arteEnred ha presentado por las ciudades más importantes del territorio valenciano. Desde que en 2006 presentaron el proyecto "Vísteme", esta asociación no ha dejado de crecer tanto en número de asociados como en la calidad de sus exposiciones. En Benicarló pudimos disfrutar del proyecto "Vicent Andrés Estellés: el hijo del panadero... que hacía versos", en 2011.

Es por eso que es un honor para nuestra ciudad poder acoger nuevamente una muestra del colectivo arteEnred, donde nos permitirán disfrutar de las obras de los principales artistas referentes del actual panorama pictórico valenciano.

Desde el Ayuntamiento de Benicarló, solo me queda desear que la exposición tenga el éxito que se merece y que sea el inicio de una colaboración larga y fructífera con el colectivo arteEnred.

María Teresa Pellicer Páez
Regidora de Cultura, Museos y Patrimonio Cultural

MANEL GARCÍA GRAU, TREBALLADOR DE LA PARAULA

Manel García Grau va nèixer a Benicarló el 12 de febrer de 1962 al si d'una família de treballadors, orgullós del seus orígens es qualificava a si mateix com a treballador de la paraula. Va ser el major d'una família de sis germans. Els primers anys de la seua vida, com els xiquets del seu temps, corria alegrement amb bicicleta pels carrers, llegia tebeos del Capitán Trueno i El Jabato i jugava a futbol.

Als nou anys una peritonitis el va obligar a guardar repòs una llarga temporada, d'aquesta manera va entrar en contacte amb el món dels llibres i va descobrir allò que seria la seua gran passió, l'escriptura i sobretot la poesia. Als dotze anys va començar a escriure els seus primers poemes.

Als quinze anys va conèixer Xavier Arín, un jove sis anys més gran que ell i que tindria molta influència en la seua formació literària. A casa de Xavier Arín tenia lloc periòdicament una tertúlia literària en la qual participaven diversos lletraferits benicarlandos, entre ells José Carlos Beltrán que va impulsar la creació de les revistes Shangar i Isla negra, en les quals Manel va col·laborar publicant diversos poemes. Més tard ell mateix i Xavier Arín van editar una altra revista, Hierofantes.

El curs 1977/78 va començar els seus estudis de BUP (Batxillerat Unificat i Polivalent) a l'institut "Ramón Cid" de Benicarló. Per a la seua formació va ser fonamental l'estada en aquest centre. En aquell temps el claustre s'havia renovat i havien arribat molts professors joves. Uns professors que els instaven a la lectura i organitzaven constants activitats culturals.

Per aquells anys havia arribat a la parròquia de Sant Pere Apòstol mossèn Josep Canelles. Aquest mossèn va saber connectar molt bé amb molts joves del poble, una joventut amb inquietuds que buscava una altra manera de viure la religió, la volien més compromesa amb el seu entorn. Mossèn Canyelles va ser una figura fonamental en la formació d'aquell grup de joves entre els quals figurava Manel García Grau. Mossèn Canelles creia molt en Manel, i l'estimulava contínuament per a traure d'ell les qualitats i virtuts que atresorava. Se tenien molta estima mútua.

El curs 1979/80 Manel García Grau va començar el seus estudis de Filologia en el Col·legi Universitari de Castelló (CUC). Va tindre la sort de compartir curs amb companys com Adolf Piquer, Pasqual Mas,

Javier Vellón, Leandre Escamilla i Marisol González, que amb el temps han destacat en diversos àmbits del món de les lletres. A Castelló va conèixer Olga Carbó, que es va convertir en la companya de la seua vida, fruit d'aquesta unió van nàixer les seues dues filles Aina i Mar.

El curs 1983/84 es va traslladar a València per a fer els dos últims anys de carrera. Una vegada llicenciat va treballar de professor a València, Alacant i finalment va obtenir la plaça definitiva a l'IES "Penyagolosa" de Castelló de la Plana. També va ser professor a la Universitat Jaume I. Mentrestant va participar activament en diverses activitats culturals i cíviques. A Castelló va animar durant molts anys les tertúlies literàries Literactual. També va tindre un gran interès en donar a conèixer els escriptors de les comarques de Castelló i els va estimular a escriure, com a conseqüència d'aquest afany la seua tesi doctoral va tractar sobre la literatura de les comarques de Castelló. A Benicarló va formar part de l'Associació Cultural "Alambor". Des de 1997 a 2006 va ser membre de la junta directiva de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Va col·laborar amb la Confraria de Lledó de Castelló de la Plana. Va fer de professor a la Universitat Catalana d'Estiu a Prada. Va impulsar el premi de literatura juvenil "Vicent Marçà". Va estar afiliat a Escola Valenciana i a Amnistia Internacional.

Com a poeta va assolir els premis més prestigiosos en llengua catalana com el Vicent Andrés Estellés dels Premis Octubre, L'Englantina d'Or dels Jocs Florals de Barcelona, l'Ausiàs March de Gandia o el Ciutat de València, entre molts d'altres. La seua poesia es pot dividir en dos etapes, la primera marcada per un caràcter més existencial, i la segona a partir de 1997, amb la publicació de Mots sota sospita en què se propugna un deure amb la condició *humana* i una invitació a l'inconformisme.

A més de la poesia va conrear la novel·la, la crítica literària i l'article d'opinió, però la seua obra en conjunt presenta un caràcter unitari, el compromís amb el seu poble, la seua llengua i la seua cultura, i la creença en uns valors universals, com la defensa de la justícia, la llibertat i la dignitat de les persones.

Manel García Grau ens va deixar el 5 de juny de 2006. Les seues cendres descansen en la mar, al parc natural de la Serra d'Irta, al centre geogràfic del territori que tant estimava.

Els sis poemes que inspiren els artistes d'aquesta exposició pertanyen a la segona etapa de la seua poesia. *Els amants* pertany al llibre *La ciutat de la ira*, el tema del qual és la guerra de l'antiga

Iugoslàvia, la destrucció de Sarajevo, poemari on la paraula s'alça contra la desolació i la desesperança, es converteix en símbol de vida, i de resistència contra la barbàrie. En aquest poema la mort destrueix injustament l'amor d'una parella de religions diferents.

Filius terrae és un homenatge als territoris de parla catalana, pertany al tercer apartat del llibre *Al fons de les vies desertes*, titulat *Quadern d'Alaior*, en què mostra la preocupació per la destrucció del paisatge i de la llengua.

La resta de poemes pertanyen a *Constants vitals*, el seu darrer llibre. Trobem dos poemes, *Freelance* i *Hotel International* a Ram Al-lah, dissortadament ben actuals encara, on expressa el seu compromís amb el ser humà i el seu crit contra la injustícia. *Les llars habitades*, és un emotiu poema on el poeta recorda la llar dels seus avis i expressa que ell forma part del pont que continua en una família de la qual va heretar el verb amb què escriu. *Algú camina* encara pels dominis d'Utopia, és un cant d'esperança, una reivindicació de la utopia.

En aquesta exposició de trenta quatre artistes del col·lectiu arteEnred, poesia i arts visuals es fusionen, es fan indistingibles l'una de les altres, no s'il·lustren poemes, sinó que es dialoga visualment a partir dels versos del poeta i de les emocions que s'extrauen de la seua lectura. Aquesta exposició és un camí obert cap a la utopia de la qual parla Manel García Grau en el seu poema, perquè mentre la cultura continue viva, mentre encara tinguem poetes, artistes o músics, un horitzó d'esperança, cap a un món més just i més humà, és possible.

Josep San Abdón

MANEL GARCÍA GRAU, TRABAJADOR DE LA PALABRA

Manel García Grau nació en Benicarló el 12 de febrero de 1962 en el seno de una familia de trabajadores, orgulloso de sus orígenes se calificaba a sí mismo como trabajador de la palabra. Fue el mayor de una familia de seis hermanos. Los primeros años de su vida, como los niños de su tiempo, corría alegremente en bicicleta por las calles, leía tebeos del Capitán Trueno y El Jabato y jugaba a fútbol.

A los nueve años una peritonitis le obligó a guardar reposo una larga temporada, de este modo entró en contacto con el mundo de los libros y descubrió aquello que sería su gran pasión, la escritura y sobre todo la poesía. A los doce años empezó a escribir sus primeros poemas.

A los quince años conoció a Xavier Arín, un joven seis años mayor que él y que tendría mucha influencia en su formación literaria. En casa de Xavier Arín tenía lugar periódicamente una tertulia literaria en la cual participaban varios amantes de la literatura benicarlandos, entre ellos José Carlos Beltrán que impulsó la creación de las revistas Shangar y Isla negra, en las cuales Manel colaboró publicando varios poemas. Más tarde él mismo y Xavier Arín editaron otra revista, Hierofantes.

En el curso 1977/78 empezó sus estudios de BUP (Bachillerato Unificado y Polivalente) en el instituto "Ramón Cid" de Benicarló. Para su formación fue fundamental la estancia en este centro. En aquel tiempo el claustro se había renovado y habían llegado muchos profesores jóvenes. Unos profesores que los instaban a la lectura y organizaban constantes actividades culturales.

Por aquellos años había llegado a la parroquia de San Pedro Apóstol, el padre Josep Canyelles. Este sacerdote supo conectar muy bien con muchos jóvenes del pueblo, una juventud con inquietudes que buscaba otra manera de vivir la religión, la querían más comprometida con su entorno. El padre Canyelles fue una figura fundamental en la formación de aquel grupo de jóvenes entre los cuales figuraba Manel García Grau. El padre Canyelles creía mucho en Manel, y lo estimulaba continuamente para sacar de él las cualidades y virtudes que atesoraba. Se tenían un gran aprecio mutuo.

El curso 1979/80 Manel García Grau empezó sus estudios de Filología en el Colegio Universitario de Castellón (CUC). Tuvo la suerte de compartir curso con compañeros como Adolf Piquer, Pasqual Mas, Javier Vellón, Leandre Escamilla y Marisol González, que con el

tiempo han destacado en varios ámbitos del mundo de las letras. En Castellón conoció a Olga Carbó, que se convirtió en su compañera de vida, fruto de esta unión nacieron sus dos hijas Aina y Mar.

En el curso 1983/84 se trasladó a València para hacer los dos últimos años de carrera. Una vez licenciado trabajó de profesor en València, Alicante y finalmente obtuvo la plaza definitiva en el IES "Penyagolosa" de Castellón de la Plana. También fue profesor en la Universitat Jaume I. Mientras tanto participó activamente en varias actividades culturales y cívicas. En Castellón animó durante muchos años las tertulias literarias Literactual. También tuvo un gran interés en dar a conocer a los escritores de las comarcas de Castellón y los estimuló a escribir, como consecuencia de este afán su tesis doctoral trató sobre la literatura de las comarcas de Castellón. En Benicarló formó parte de la Asociación Cultural "Alambor". Desde 1997 hasta 2006 fue miembro de la junta directiva de la Asociación de Escritores en Lengua Catalana. Colaboró con la Cofradía de Lledó de Castellón de la Plana. Fue profesor en la Universidad Catalana de Verano en Prada. Impulsó el premio de literatura juvenil "Vicent Marçà". Estuvo afiliado en Escuela Valenciana y en Amnistía Internacional.

Como poeta logró los premios más prestigiosos en lengua catalana como el Vicent Andrés Estellés de los Premios Octubre, el Englantina de Oro de los Juegos Florales de Barcelona, Ausiàs March de Gandia o el Ciudad de València, entre muchos otros. Su poesía se puede dividir en dos etapas, la primera marcada por un carácter más existencial, y la segunda a partir de 1997, con la publicación de *Palabras bajo sospecha* en que se propugna un deber con la condición humana y una invitación al inconformismo.

Además de la poesía cultivó la novela, la crítica literaria y el artículo de opinión, pero su obra en conjunto presenta un carácter unitario, el compromiso con su pueblo, su lengua y su cultura, y la creencia en unos valores universales, como la defensa de la justicia, la libertad y la dignidad de las personas.

Manel García Grau nos dejó el 5 de junio de 2006. Sus cenizas descansan en el mar, en el parque natural de la Sierra de Irta, en el centro geográfico del territorio que tanto estimaba.

Los seis poemas que inspiran a los artistas de esta exposición pertenecen a la segunda etapa de su poesía. *Los amantes* pertenece al libro *La ciudad de la ira*, el tema del cual es la guerra de la antigua Yugoslavia, la destrucción de Sarajevo, poemario donde la palabra se

levanta contra la desolación y la desesperanza, se convierte en símbolo de vida, y de resistencia contra la barbarie. En este poema la muerte destruye injustamente el amor de una pareja de religiones diferentes.

Filius terrae es un homenaje a los territorios de habla catalana, pertenece al tercer apartado del libro *Al fondo de las vías desiertas*, titulado *Cuaderno de Alaior*, en que muestra la preocupación por la destrucción del paisaje y de la lengua.

El resto de poemas pertenecen a *Constantes vitales*, su último libro. Encontramos dos poemas, *Freelance* y *Hotel Internacional en Ram Al-lah*, de plena actualidad por desgracia, donde expresa su compromiso con el ser humano y su grito contra la injusticia. *Los hogares habitados*, es un emotivo poema donde el poeta recuerda el hogar de sus abuelos y expresa que él forma parte del puente que continúa en una familia de la cual heredó el verbo con que escribe. *Alguien camina todavía por los dominios de Utopía*, es un canto de esperanza, una reivindicación de la utopía.

En esta exposición de treinta cuatro artistas del colectivo arteEnred, poesía y artes visuales se fusionan, se hacen indistinguibles la una de las otras, no se ilustran poemas, sino que se dialoga visualmente a partir de los versos del poeta y de las emociones que se extraen de su lectura. Esta exposición es un camino abierto hacia la utopía de la cual habla Manel García Grau en su poema, porque mientras la cultura continúe viva, mientras todavía tengamos poetas, artistas o músicos, un horizonte de esperanza, hacia un mundo más justo y más humano, es posible.

Josep San Abdón

ARTEENRED

arteEnred sorgeix amb la intenció d'omplir un buit en els plantejaments artístics existents, fent que este deixi de ser un procés creatiu individual per a convertir-se també en un gaudi i divertimento col·lectiu a tots els nivells.

arteEnred és una forma diferent de sentir i entendre l'art, trencant amb els esquemes tradicionals; és una opció diferent de relació i producció artística, una porta oberta a tots aquells que d'una manera o una altra vulguen tindre vincles artístics amb centenars d'artistes, gaudir del seu art i donar a conèixer el propi.

La necessitat d'una relació més estreta entre els artistes plàstics, l'intercanvi d'experiències i projectes, el poder veure i mostrar la teua obra, el sentir l'art a través dels artistes de l'entorn establint una relació de complicitat, ajuda i esplai va propiciar esta proposta que, amb l'ajuda de les noves tecnologies, la feien viable.

El Col·lectiu va començar la seua marxa a primers de juliol del 2006 llançant com a inici de la seua presentació la primera exposició col·lectiva, titulada Vísteme. Com a mestre de cerimònies i presentació del moviment artístic en societat va assistir el crític d'art Rafael Prats Rivelles, que des d'un principi va percebre la potència i va creure en la viabilitat del projecte.

L'objectiu del Col·lectiu ha mantingut entre els seus principis, brindar noves possibilitats a totes les formes d'expressió emergent. arteEnred amb artistes procedents de col·lectius com La Forja, Fossa Cogora, A.N.C.A. (Associació Nous Comportaments Artístics), ha protagonitzat des dels seus inicis, un creixement imparable, i cada vegada més artistes, amb formació acadèmica i qualitat irrefutables, participen en les exposicions per a les quals, han de treballar en el projecte que se'ls proposa. Això suposa un esforç d'acomodament de disciplines, tècniques i plantejaments artístics que, d'alguna manera, queden reflectides en la mostra. Cada col·lectiva aporta tantes visions creatives, com a artistes participants en cada postulat. Cada opció es relaciona i produïx artísticament, i s'ajusta a valors artístics, socials i humans tan presents en l'articulació i sentir de arteEnred.

En els seus inicis va ser present en les xarxes a través de la pàgina www.arteenred.org i posteriorment en www.arteenred.es i en l'actualitat estem en Facebook:

<https://www.facebook.com/colectivoarteenred/>

ARTEENRED

arteEnred surge con la intención de llenar un vacío en los planteamientos artísticos existentes, haciendo que éste deje de ser un proceso creativo individual para convertirse también en un goce y divertimento colectivo a todos los niveles.

arteEnred es una forma diferente de sentir y entender el arte, rompiendo con los esquemas tradicionales; es una opción diferente de relación y producción artística, una puerta abierta a todos aquellos que de una manera u otra quieran tener vínculos artísticos con centenares de artistas, disfrutar de su arte y dar a conocer el propio.

La necesidad de una relación más estrecha entre los artistas plásticos, el intercambio de experiencias y proyectos, el poder ver y mostrar tu obra, el sentir el arte a través de los artistas del entorno estableciendo una relación de complicidad, ayuda y esparcimiento propició esta propuesta que, con la ayuda de las nuevas tecnologías, la hacían viable.

El Colectivo empezó su marcha a primeros de julio de 2006 lanzando como inicio de su presentación la primera exposición colectiva, titulada Vísteme. Como maestro de ceremonias y presentación del movimiento artístico en sociedad asistió el crítico de arte Rafael Prats Rivelles, que desde un principio percibió la potencia y creyó en la viabilidad del proyecto.

El objetivo del Colectivo ha mantenido entre sus principios, brindar nuevas posibilidades a todas las formas de expresión emergente. arteEnred con artistas procedentes de colectivos como La Forja, Fosa Cogora, A.N.C.A. (Associació Nous Comportaments Artístics), ha protagonizado desde sus inicios, un crecimiento imparable, y cada vez más artistas, con formación académica y calidad irrefutables, participan en las exposiciones para las cuales, tienen que trabajar en el proyecto que se les propone. Esto supone un esfuerzo de acomodo de disciplinas, técnicas y planteamientos artísticos que, de alguna manera, quedan reflejadas en la muestra. Cada colectiva aporta tantas visiones creativas, como artistas participantes en cada postulado. Cada opción se relaciona y produce artísticamente, y se ajusta a valores artísticos, sociales y humanos tan presentes en la articulación y sentir de arteEnred.

En sus inicios estuvo presente en las redes a través de la página www.arteenred.org y posteriormente en www.arteenred.es y en la actualidad estamos en Facebook:

<https://www.facebook.com/colectivoarteenred/>

En esta exposició, que com és habitual donades les característiques d'este col·lectiu, és interdisciplinari, cada autor ha basat la seua obra en un dels sis poemes seleccionats, que ací s'inclouen, creant peces des del seu propi estil, la forma d'expressió i les tècniques que els són pròpies i alhora intentant plasmar aspectes significatius dels textos de Manel García Grau des de la seua subjectiva percepció.

En esta exposición, que como es habitual dadas las características de este colectivo, es interdisciplinar, cada autor ha basado su obra en uno de los seis poemas seleccionados, que aquí se incluyen, creando piezas desde su propio estilo, la forma de expresión y las técnicas que les son propias y a la vez intentando plasmar aspectos significativos de los textos de Manel García Grau desde su subjetiva percepción.

1. De Constants vitals, 53 (2005): **"Freelance"**
2. De Constants vitals, 58 (2005): **"Les llars habitades"**
3. De La ciutat de la ira (1998): **"Els amants"**
4. De Constants vitals, 65 (2005): **"Algú camina encara pels dominis d'Utopia"**
5. De Al fons de les vies desertes, 75 (2002): **"Filius Terrae"**
6. De Constants vitals, 56 (2005): **"Hotel International a Ram Al-lah"**

PARTICIPANTS

Arróniz, Pepa	Herrero&Cebrián
Alcañiz, Rosa	Ikigai (Majo Juárez i J.Ferragut)
Almudever, Evaristo	Ivars, Francisco
Aparicio, Teresa	Lavín, Renanta
Aparicio, Vicent	Marco Dasí, M. Carmen
Arnal, Encarna	Martínez, Jesús
Beltrán, Lluís	Mas, Toni
Benavides, Lorna	Medina, Felip
Cal, José María	Montoro, Enrique
Carot, Carmen	Pérez-Bermúdez, Carlos
Cebrián, Carmen	Ramos, José Manuel
Ebri, Marisa	Requena, Sabina
Evangelio, Fernando	Salas, Maribel
Furió, Dolores i Lòpez, Àngeles	Sánchez, Fede
García, Gloria	Santamarina, Amparo
García, Mampa	Soriano, Rosa
Gascón, Vicente	

FREELANCE

*Els carrers són de gel.
Les parets són de gel.
Els cossos són de gel.
I cremen.*

MARC GRANELL

Una parella llogant una cambra bruta en un hostal de mala mort.
Un mort encastat entre els ferros d'un cotxe i les restes de l'èxtasi.
Un polític d'ànima corrupta acusat de malversacions i prebendes.

Viure és resistir.

Dos adolescents fent l'amor apassionadament en un automòbil.
Un grup de joves cridaners i gargallosos reunit al portal d'una casa.
Un meteorit travessant la nit com una ràfega de foc apocalíptic.

Viure és no desistir.

Un ancià sense rostre i sense sostre en un menjador d'indigents.
Un cos rígid i pútrid rescatat a les platges d'un paradís no trobat.
Un boig amb un fusell retallat obrint foc en una escola.

Viure és resistir.

Una colla de skins calant foc a la cambra de la tolerància.
Unes màquines arrencant les arrels i la primavera del paratge natural.
Unes lleis hipòcrites i sense justícia cisellant la veu de l'Egunkaria.

Viure és no desistir.

Uns bròquers que esquilmen, cínics, les espigues del tercer món.
Una adolescent embarassada que es dessagna en una clínica il.legal.
Una proclama homòfoba contra la llibertat i els desigs.

Viure és resistir.

Un skinhead i un malversador alliberats sense judici i sense càrrecs.
Els camps i les cases cremats entre un bosc descurat pel bocamolls.
Una constructora que especula amb els ullals de la terra i el seu flaïre.

Viure és no desistir.

Un periodista mort en una guerra sense sentit i sense el nostre nom.
Unes immigrants que ofrenen el seu sexe en el cotxe d'un pàrquing.
Dos novençans amb la vida i les mans hipotecades per sempre.

Viure és resistir.

Un malalt en una llista d'espera on el dolor ha oblidat el do de l'eternitat.
Una llengua malmesa per tots aquells que menystenen ecos i nissagues.
Uns pensadors sense res a dir i amb uns mots sense carn sota el seu nom.

Viure és no desistir.

Arróniz, Pepa

Clínica il·legal

Instal·lació tèxtil: Fil de cotó brodat
sobre llençol de cotó

150 x 240 cm

Sobre el poema *Freelance*

<http://pepaarroniz.es>

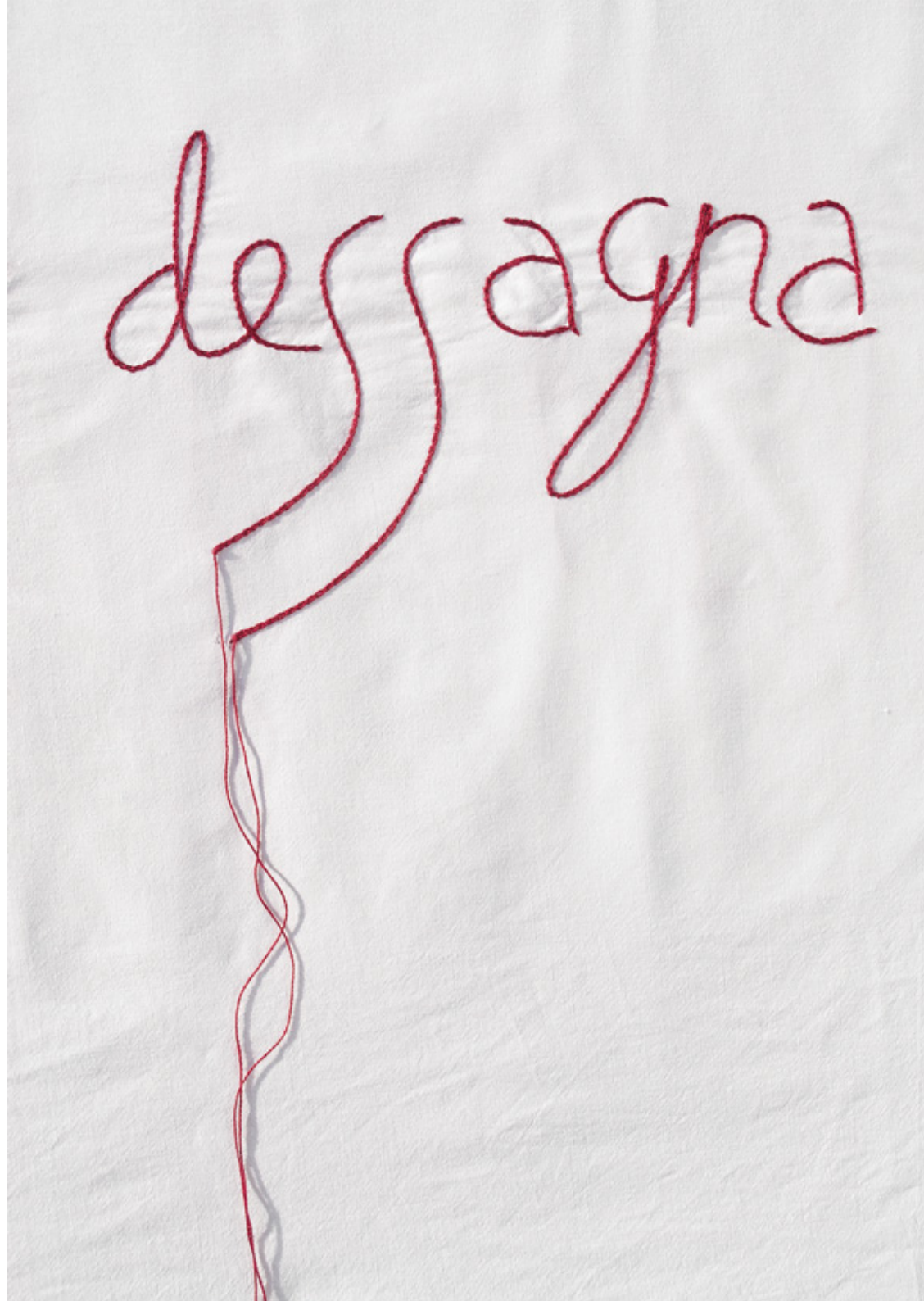
@pepa.arroniz

arroniz.pepa@mail.com

Una ràfega de tirs fotogràfics, un bany de realitat, això és el poema *Freelance* de Manel Garcia Grau. Tirs a frec de roba cap a la sensibilitat del lector. La meua mirada es deté a *una adolescent embarassada que es dessagna en una clínica il·legal*. La imatge es fa paraula, la paraula es fa cos, el cos que jau en un llençol. Puc sentir la seua por. Puc sentir la seua por. Puc sentir la seua por.

Una ráfaga de disparos fotográficos, un baño de realidad, eso es el poema *Freelance* de Manel Garcia Grau. Disparos a quemarropa hacia la sensibilidad del lector. Mi mirada se detiene en *una adolescent embarassada que es dessagna en una clínica il·legal*. La imagen se hace palabra, la palabra se hace cuerpo, el cuerpo que yace en una sábana. Puedo sentir su miedo. Puedo sentir su miedo. Puedo sentir su miedo.

Ramos, José Manuel

Llegat

Ferro, terracota, pedra i fusta

47 x 49 x 74 cm

Sobre el poema *Freelance*

ramos.escultor@gmail.com

647263296

Que mejor para plasmar la poética de Manel García Grau que la interrelación escultórica de la vida vegetal y literaria que nace y se desarrolla en infinitud de formas, símbolos y fragancias; las mismas que podemos encontrar en su obra. Su compromiso con la sociedad de su tiempo debe marcar una constante en el nuestro con la naturaleza:

Del libro de las plantas a la planta de los libros

De la fragancia de una flor al olor de un libro antiguo

De las plantas que alimentan el cuerpo a los libros que alimentan el alma

De las plantas ancladas a su sustrato a los libros atados a su contenido

De las plantas como símbolo de esperanza a los libros como referente del pasado y futuro

De las plantas que viajan con el viento a los libros que hacen volar la imaginación

De la relajación de un paisaje, de una flor al sosiego de una lectura reposada

De la planta como símbolo de vida al libro como símbolo de sabiduría.

De las plantas que regeneran el planeta a los libros que sanan el espíritu

Del conocimiento de las plantas a la cultura de los libros

Del cuidado de las plantas al cultivado de la mente

De las plantas cobijo de multitud de seres animados a los libros refugio de seres imaginarios

De las plantas poco atractivas que esconden una esencia inusitada a los libros grises que ocultan una seducción, un hechizo insólito

De las plantas sustentadoras de la tierra a los libros sostén del discernimiento

De las plantas, símbolo de las mujeres quemadas por conocer sus virtudes a los libros calcinados por su aporte a la verdad y la razón

De las plantas alucinógenas "paz y amor" a los libros prohibidos por hablar de paz y amor

De las plantas compuestas por multitud de células a los libros que te las activan

De las plantas unicelulares al entendimiento atrofiado y malsano en ausencia de cultura

De las flores macho, hembra o hermafroditas al compendio de la identidad de género como parte de las diferentes sensibilidades

Plantas productoras de oxígeno, libros como oxígeno para el intelecto

Cuida una planta, cuida un libro, es educación, "es-cultura"

LES LLARS HABITADES

La casa parla sola en el ple de la nit.

SUSANNA RAFART

Quan passo per la carretera N-340 veig l'antiga sinya
dels meus avis. Esquarterada, abandonada i erma,
dos metres de terra seca i roja,
uns matolls d'argelagues i un ginjoler somort
tapen l'entrada on, quan era infant,
persegua els somnis i el bestiar entre les corredisses
i on les ombres i les fortes branques de la llimera i el nyesproler
senyorejaven el senzill pati on glatia la vida.

Ara encara el seu pou rega els solcs dels voltants
i un grafit ben cridaner indica el lloc on temps abans
va dormir i menjar i respirar la meua ànima.

Recordo el rostre de la mare, jove i desendreçat,
i els capvespres d'estiu quan l'avi em duia damunt el trill
i esportava l'espiga, incansable i persistent,
de l'herbam més viu i frement de la misèria.

Si açò ho dic és per fer-vos menció
del que sóc i dir-vos que no sóc sinó el pont que ara traço
mentre veig l'àvia que abraça encara
l'esponerós magraner, el ginjoler del parral i la figuera gran
per acomiadar-se'n abans d'abandonar la casa per a sempre.

Si açò ho dic és per dir-vos
que no sóc sinó arbre arrelat i terra seca
i per dir-vos que si escric
és per continuar essent verb i recer i perseverança
entre totes les cambres llunyanes i tots els camps perduts.

Quan torno a visitar els pares i la veig,
després que fóra malvenuda,
l'àvia es quedara cega i l'avi morira del cor,
un bosc de ponts i de branques em rescata els cognoms
entre els llavis ressecs i esporuguits.

Una força estranya, com la que mena el genet al toc de combat
i a l'encontre de la batalla llença el cavall davant del rostre de la mort,
ha fet que mai no gosara entrar-hi de nou
pel brut i polsós camí que encara arriba fins als seus marges.

Algunes nits se'm presenta
i esvelta i esponerosa rescata el nerviós i feliç infant que vaig ser
entre els brancals i els arbres on habitaven els déus.

I sempre em dic que, algun dia,
la compraré a l'empresa que la va adquirir
per construir un bar de carretera o un night-club de pas
i en voler fer el forat per posar-hi els fonaments
sols es trobà amb mans endurides, rostres, suors i somnis
i unes raïls i còdols que el temps havia inscrit, per sempre,
entre la brossa i les runes de tots els meus vestigis.

Si algun dia, quan torne a passar per la carretera,
em trobo que no hi ha ni les parets ni el pou
on el meu nom va beure del doll que omple tota benaurança,
aleshores sabré que les parets i les venes del meu cor
mai no podran suportar el desert i la devastació
del meu albir.

Per això,
i us ho dic perquè conste als efectes legals oportuns,
sempre faig la promesa més solemne
que, algun dia, vendré el poc que tinc
i tornaré a fer d'ella la gleba on allarar els meus mots.

Ho juro.

Alcañiz, Rosa

Todo cambia (amarillo)

Tècnica mixta sobre taula

133 x 103 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

rosa-18-2@hotmail.es

a. Manel García Grau

color del sol (groc) sol, de la vida de la terra agraïda preciós
temps, cruel temps, tot ho passa, magnífic temps -(groc) sol,
la terra queda recordant un passat fertil.

a. Manuel García Grau

color del sol (amarillo) sol, de la vida de la tierra agradecida
precioso tiempo, cruel tiempo, todo lo pasa, magnifico tiempo
-(amarillo) sol, la tierra queda recordando un pasado fertil.

Almudéver Cervera, Evaristo

En la N-340

Acrílic sobre llenç

73 x100 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

Tel. 639 64 99 66

varisarte@gmail.com

www.artevaristo.com

Es tracta de l'antiga casa dels avis del poeta, on va viure la seua infància, recordant la cruesa d'estar en una família dedicada al cultiu agrícola, i al seu torn, el feliç que era en un espai natural i tan lliure.

Cada vegada que passa per la N-340 i veu la malvenuda casa en ruïnes es diu a si mateix, "algún día la compraré, el jure".

Se trata de la antigua casa de los abuelos del poeta, donde vivió su infancia, recordando la crudeza de estar en una familia dedicada a la labranza agrícola, y a su vez, lo feliz que era en un espacio natural y tan libre.

Cada vez que pasa por la N-340 y ve la malvendida casa en ruinas se dice a sí mismo, "algún día la compraré, lo juro".

Carot, Carmen

Abraçar els arbres

Pasta refractària blanca, esmalts,
cristall i metall

45 x 15 x 28 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

1955carmesina@gmail.com

Si açò ho dic és per fer-vos menció
del que sóc i dir-vos que no sóc sinó el pont que ara traço
mentre veig l'àvia que abraça encara
l'esponerós magraner, el ginjoler del parral i la figuera gran
per acomiadar-se'n abans d'abandonar la casa per a sempre

Si esto os lo digo es para haceros mención
del que soy y deciros que no soy sino el puente que ahora trazo
mientras veo a la abuela que abraza todavía
el poderoso granado, la azufaifa del parral y la higuera grande
para despedirse antes de abandonar la casa para siempre.

García Fernández, Gloria

Corazón. Juventud. Anhel. Promesa. Tesoro

Fotografíes i sobres

60 x 190,30 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

anacarillo gloria@gmail.com

699477616

Tracte cinc blocs del poema amb la naturalesa molt present:

- Cor en colors més càlids, tanca els ulls... És la mare que somia i ell recorda. Les trobades i eixa terra trencada, que trenca el seu cor
- Joventut, que veus des d'una distància ja. Está desdibuixada però banyada des d'una realitat que la deixa brillar
- Anhel, desig necessari de tornar, de passejar, de respirar eixos camins i arrelar-se de nou
- Promesa, com acaba el poema: Ho jure
- Tesoro, una cosa vetlada, guardat en eixa carta que es fa a si mateix

Trato cinco bloques del poema con la naturaleza muy presente:

- Corazón en colores más cálidos, cierra los ojos, es la madre que sueña y él recuerda, los encuentros y esa tierra rota, que rompe su corazón
- Juventud, que ves desde una distancia ya, desdibujada pero bañada desde una realidad que la deja brillar
- Anhel, deseo necesario de volver, de pasear, de respirar esos caminos y enraizarse de nuevo
- Promesa, como acaba el poema: Lo juro
- Tesoro, algo velado, guardado en esa carta que se hace a sí mismo

Herrero & Cebrián

*Dies Irae (a la memoria de
Madame Sosostris)*

Instal·lació: Diverses tècniques
sobre tela i paper

243 x 200 cm i 81 x 130 cm

Sobre el poema *Les Ilars habitades*

herrerocebrian@gmail.com

Madame Sosostris, famosa vidente, señala una silla de terciopelo rojo.
Red is the darkness.
Entre los dos, la mesa es una llanura calcinada.
Extiende las cartas suavemente.
Las remueve con lentos movimientos circulares.

Aquí están los recipientes de la
transformación: El Agua y la Tierra.
Agua sobre la tierra derramada.

Aquí El Solitario:

Ζητῶ ἄνθρωπον

¡Océano y corazón, cuál mas profundo!
...mais cherchez la femme.

Lo que está escrito ocurrirá.

e vingua-me'n tot lo que venir me'n puga

A la luz de las estrellas no
puedo leer lo que está escrito.

The light hits the stone.

Y de la roca no mana agua.

Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.

...y estos ojos, estas perlas
polvo serán.

Finally The Hanged Man!

Hay muchos mundos
y ninguno tuyo.

Mediodía amarillo grisáceo. Risas y calima.
Ya el desierto ha tomado posesión también del cielo.

Lavín, Renata

Hogares imaginarios

Instal·lació de 8 peces, Tècnica mixta

30 x 45 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

renatalavin@gmail.com

Llars del passat,
O que mai van existir.
Ombres de somnis,
que es retorcen entre records.

Hogares del pasado,
O que nunca existieron.
Sombras de sueños,
que se retuercen entre recuerdos.

Marco Dasí, M. Carmen

Llars habitades

Acrílic amb textures sobre llenç

80 x 100 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

Instagram: @carmenmarcodasi

645612540

cmarcodasi@hotmail.com

Els colors la terra i les textures conformen un espai on les formes fan un recorregut per connectar-nos amb una història d'emocions i un lloc que perdura en la nostra memòria. "Quan passe per la carretera N 340....entre totes les cambres llunyanes i tots els camps perduts".

"...no soc sinó arbre arrelat i terra seca "

Los colores la tierra y las texturas conforman un espacio donde las formas hacen un recorrido para conectarnos con una historia de emociones y un lugar que perdura en nuestra memoria. "Cuando pase por la carretera N 340.... entre todas las cámaras lejanas y todos los campos perdidos".

"...no soy sino árbol arraigado y tierra seca"

Martínez, Jesús

Los hogares habitados

Tècnica mixta

100 x 100 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

656923707

jmartinez@artenlaweb.com

www.arteenlaweb.com/jmartinez

Montoro Andrés, Enrique (MAE)

Fusió d'ànimes: nostalgia pels avis

Fusta reciclada i pintura al aigua

85 x 161,5 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

enriquemae@gmail.com

Els colors simbolitzen l'època vital on avis i poeta interactuen

Obra pintada sobre dos fulles de finestra que metafòricament simbolitza eixa casa o lloc que el poeta compartia amb els seus avis als quals enyora, i fins i tot vol recomprar. La mort ho trunca tot però ho torna a unir amb els seus avis,

Los colores simbolizan la época vital donde abuelos y poeta interactúan

Obra pintada sobre dos hojas de ventana que metafóricamente simboliza esa casa o lugar que el poeta compartía con sus abuelos a los que añora, e incluso quiere recomprar. La muerte lo trunca todo pero lo vuelve a unir con sus abuelos,

Pérez-Bermúdez, Carlos

La casa de mis padres

Acrílico sobre llenç

73 x 92 cm

Sobre el poema *Les llars habitades*

626397742

carlos.perez-bermudez@uv.es

LA CASA DELS MEUS PARES

La veig quan pas per la carretera N-340, sobre un cap de terra roja i envoltada de xiprers, l'ombra dels pins i una tanca de romer, l'antiga casa em parla des de la meua infància i la dels meus fills fins a la "Edat de la Colla". Record a la meua mare en la cuina mirant per la finestra a la mar i al meu pare al jardí llevant males herbes i branques seques, i enrogir la posta del sol a la llunyania. I si pinte això és per a expressar que soc el llaç que unix la vida de xiquet en el camp amb el pintor de Paisatges

LA CASA DE MIS PADRES

La veo cuando paso por la carretera N-340, sobre un cabo de tierra roja y rodeada de cipreses, la sombra de los pinos y un seto de romero, la antigua casa me habla desde mi infancia y la de mis hijos hasta la "Edad de la Pandilla". Recuerdo a mi madre en la cocina mirando por la ventana al mar y a mi padre en el jardín quitando malas hierbas y ramas secas, y enrojecer la puesta del sol en la lejanía. Y si pinto esto es para expresar que soy el lazo que une la vida de niño en el campo con el pintor de Paisajes

ELS AMANTS

*19 de maig de 1993: dos amants, ell serbi i ella
musulmana, van ser abatuts a mans
dels francitiradors. Els seus cossos, abraçats,
restaren dos dies al carrer.*

Al bell mig d'un carrer prohibit,
al bell mig d'un sinuós trajecte d'asfalts irats i ombres sigil·loses,
dues mans saben d'unes altres mans,
dos llavis saben d'altres dos llavis,
dos braços saben d'altres dos braços,
allí, al bell mig d'aquell carrer oblidat on l'aire s'encalma
i la fúria tràgica dels focs i els coures de l'hivern
esventra i encalça la llarga i feixuga estora de la pena.

Hi ha instants en què el món s'ensorra sota els peus,
instants en què la vida té un preu ben efímer,
en què l'amor, ombra eterna dels Capuletto i els Montesco,
ompli tots el buits que la desídia i el rou embruten cada matí
i salva el breu i digne espai de vida arbrat pel soroll de la batalla.

Hi ha també, però, la mort, aquesta urpa que esquinça el desig,
que corglaça vergers i paradissos com una gangrena antiga,
que sap d'escorces i ermatges, que no comprén
la plenitud humil de dues mans agafades
omplint el segell infinit i digne de l'últim hàlit de vida,
que no entén ni d'aladres i d'espigues
i ens ompli la boca d'un gust amarg i felós a paradoxa i a cendra
quan, insomnes i perduts, vaguem per la nit cercant les últimes respostes
a l'enlloc o a la impotència.

Hi ha instants, Bosco i Admira,
en què la misèria dels lladrucs enderroca tot signe, tot anhel,
claudica i somou qualsevol alè de bellesa entre els salzes
d'aquella plaça on la humanitat ha conegut
el nom irrevocable del seu auguri.

Al bell mig d'aquell carrer prohibit,
contemplat pel món com l'escenari fosc d'una tragèdia antiga,
jauen, encara, dos cossos, bells i altius amants,
habitants d'un paradís o d'una terra erma sota el jou dels arbres cremats,
sotjadors de la tolerància d'uns ulls ombrívols,
captaires del desig i la innocència,
presoners de l'àmbit irrenunciable de l'amor
on l'ànima i l'avenir descansen i, eternament, es perduren,
somniaadors d'un món en què el cor daurat de l'espígol
sempre valdrà més que qualsevol acer delmat i ferit
sota el pes de totes les cadenes.

Al bell mig d'aquell carrer oblidat
dues mans saben d'altres dues mans assetjades i nobles entre la foscuria.

Aparicio, Teresa

Amor i mort ensems

Gres

120 x diámetro 30 cm

Foto: Gisela Dombek

Sobre el poema *Els amants*

tapariciom@gmail.com

Sobre la foscor d'una base cilíndrica, dos cossos clars, cilindre i paralelepípede, es funden en una figura única travessada per l'impacte d'un petit buit.

Sobre la obscuridad de una base cilíndrica, dos cuerpos claros, cilindro y paralelepípedo, se funden en una figura única atravesada por el impacto de un pequeño hueco.

Ils sont tombés sans trop savoir pourquoi...

Charles Aznavour

Benavides Romero, Lorna

La garra (L'urpa)

Marbre, ferro i acrílic

62 x 120 x 80 cm

Sobre el poema *Els amants*

www.lornabenavides.com

lornabenavidesromero@gmail.com

Instagram: @lornabenavides

*Les guerres són arpes que destrossen vides
i sembren de desolació les ciutats.
La mort queda tendida en l'asfalt,
l'abraç trencat, el crit ofegat,
sol silenci on abans van ser riures i festejos.
L'arpa s'estén com un mantell sepulcral.*

*Las guerras son garras que destrozan vidas
y siembran de desolación las ciudades.
La muerte queda tendida en el asfalto,
el abrazo roto, el grito ahogado,
solo silencio donde antes fueron risas y cortejos.
La garra se extiende como un manto sepulcral.*

Ebri, Marisa

Rojo pasión, rojo de sangre, rojo de muerte

Acrílico y óleo sobre lienzo

100 x 100 cm

Sobre el poema *Els amants*

677560517

marialuisaebriemendez@gmail.com

Mans entrelaçades dels amants,
passegem pel carrer prohibit sense por
i plens d'ardor, roig passió, roig de sang, roig de mort

Dos cossos oblidats jauen sense pietat
al bell mig d'aquell carrer prohibit,
tot sols oblidats pel temps,
però mai l'amor els oblidarà
i les seues mans encadenades per a l'eternitat.

Manos entrelazadas de los amantes,
pasean por la calle prohibida sin miedo
y llenos de ardor, rojo pasión, rojo de sangre, rojo de muerte.

Dos cuerpos olvidados yacen sin piedad
al medio de aquella calle prohibida,
tan solo olvidados por el tiempo,
pero nunca el amor los olvidará
y sus manos encadenadas para la eternidad.

Gascón García, Vicente

Els arbres cremats

Instal·lació: branques, arena i pedra

258 x 170 x 150 cm

Fotografia: Eva Gascón Cebrián

Sobre el poema *Els amants*

Tel. 649331588

vicentegasgar@gmail.com

Al bell mig d'aquell carrer prohibit,
contemplat pel món com l'escenari fosc d'una tragèdia antiga,
jauen, encara, dos cossos, bells i altius amants,
habitants d'un paradís o d'una terra erma sota el jou dels arbres cremats,
sotjadors de la tolerància d'uns ulls ombrívols,
captaires del desig i la innocència,
presoners de l'àmbit irrenunciable de l'amor
on l'ànima i l'avenir descansen i, eternament, es perduren,
somniadors d'un món en què el cor daurat de l'espígol
sempre valdrà més que qualsevol acer delmat i ferit
sota el pes de totes les cadenes.

Fragment del poema Els Amants

En medio de aquella calle prohibida,
contemplado por el mundo como el escenario oscuro de una tragedia antigua,
yacen, todavía, dos cuerpos, bellos y altivos amantes,
habitantes de un paraíso o de una tierra baldía bajo el yugo de los árboles quemados,
acechadores de la tolerancia de unos ojos sombríos,
mendigos del deseo y la inocencia,
prisioneros del ámbito irrenunciable de l'amor
donde l'alma y el porvenir descansan y, eternamente, se perduran,
soñadores de un mundo en que el corazón dorado del espliego
siempre valdrá más que cualquier acero diezmado y herido
bajo el peso de todas las cadenas.

Fragmento del poema Los Amantes

Ivars Hurtado, Francisco

Tiempo para amar, tiempo para morir

Escultura tensegridal. Branques de taronger i fil de niló.

100 x 95 x 70 cm

Sobre el poema *Els amants*

fivars@ctav.es

<https://tensivars.blogspot.com/>

Hi ha un temps per a tot el que es fa sota el cel:
un temps per a nàixer i un temps per a morir;
un temps per a sanar i un temps per a matar;
un temps per a abraçar-se, i un temps per a acomiadar-se;
un temps per a estimar i temps per a odiar;
un temps per a la guerra, i un temps per a la pau.
El Senyor omnipotent eixugarà les llàgrimes de tot rostre i
llevarà de tota la terra el oprobí del seu poble. (Eclesiastés.3)

Hay un tiempo para todo lo que se hace bajo el cielo:
un tiempo para nacer y un tiempo para morir;
un tiempo para sanar y un tiempo para matar;
un tiempo para abrazarse, y un tiempo para despedirse;
un tiempo para amar y tiempo para odiar;
un tiempo para la guerra, y un tiempo para la paz.
El Señor omnipotente enjugará las lágrimas de todo rostro y
quitará de toda la tierra el oprobio de su pueblo. (Eclesiastés.3)

Medina, Felip

Huella

Tècnica mixta

Díptic de 180 x 100 cm

Sobre el poema *Els amants*

fm3x3x3@hotmail.com

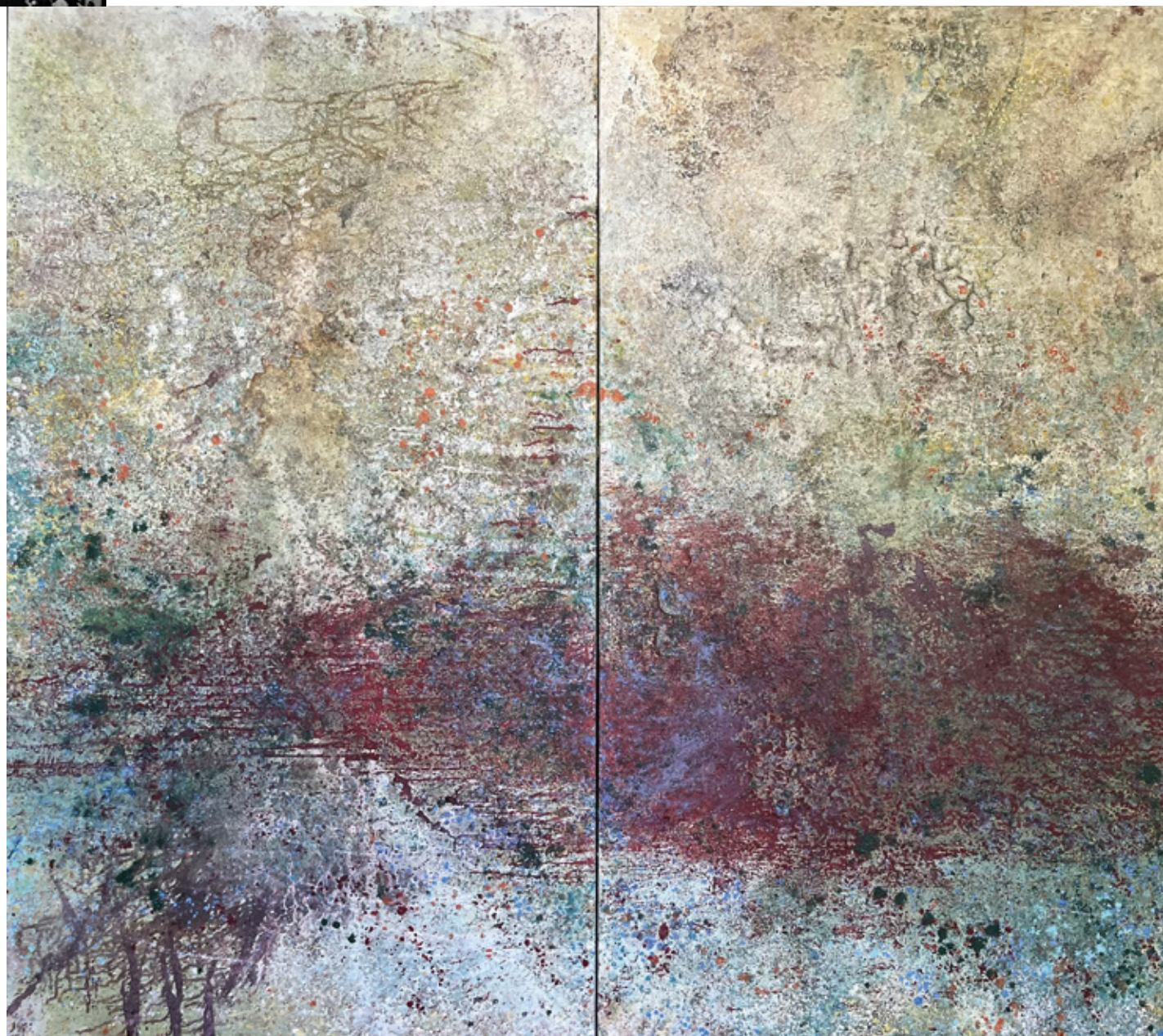

La tribu ja no pot conviure este dret es tensiona,
veus com trenca diferències, ja l'imagina inferior
en la seua primera impressió; és la reacció de la
desconnexió, perquè conèixer, creure, o compartir;
sona el tambor de l'odi amb dolor, el pas camina cap a
encendre o matar.

El poder, la nostra llibertat, la barbàrie s'ajunta, solos
el teu i jo dos cultures un món, el viatge el sent el
meu amor, serà fora a un altre món, que ací hi ha
molt de salvatge, esta crueltat ens trau el cap a
l'abisme, el terror neta la petjada.

La tribu ya no puede convivir este derecho se
tensiona, ves como rompe diferencias, ya lo imagina
inferior en su primera impresión; es la reacción de la
desconexión, para que conocer, creer, o compartir;
suena el tambor del odio con dolor, el paso camina
hacia encender o matar.

El poder, nuestra libertad, la barbarie se junta, solos
tu y yo dos culturas un mundo, el viaje lo siento mi
amor, será fuera a otro mundo, que aquí hay mucho
salvaje, esta crueldad nos asoma al abismo, el terror
limpia la huella.

Sánchez, Fede

Los amantes

Metal, acrílico y tinta

120 x 100 cm

Sobre el poema *Els amants*

www.fedesanchez.com

fedesanchez.art@gmail.com

L'essència del poema a través de colors vibrants. En l'obra, es veu a dos figures entrelaçades mirant-se amb passió en el sòl plenes de sang després dels trets, tirades en el sòl d'un carrer estimant-se abans de morir. La composició de l'obra és dinàmica i fluida, les pinzellades soltes i expressives transmeten l'energia i l'emoció de la trobada entre els amants. En conjunt, l'obra reflectix la bellesa i la intensitat del poema, convidant a l'espectador a submergir-se en la història d'estos dos personatges.

La esencia del poema a través de colores vibrantes. En la obra, se ve a dos figuras entrelazadas mirándose con pasión en el suelo llenas de sangre después de los disparos, tiradas en el suelo de una calle amándose antes de morir. La composición de la obra es dinámica y fluida, las pinceladas sueltas y expresivas transmiten la energía y la emoción del encuentro entre los amantes. En conjunto, la obra refleja la belleza y la intensidad del poema, invitando al espectador a sumergirse en la historia de estos dos personajes.

Soriano Marzal, Rosa

Al bell mig

Tècnica: mixta/ llenç

140 x 130 cm

Sobre el poema *Els amants*

sorianomarzal@gmail.com

Al bell mig d'un sinuós trajecte d'asfalts irats i ombres sigil·loses,
dues mans saben d'unes altres dues mans,

...

esventra i en calça la llarga i feixuga estora de la pena

...

omplint el segell infinit i digne de l'últim hàlit de vida,

...

contemplat pel món com l'escenari fosc d'una tragèdia antiga,

...

Al bell mig d'aquell carrer oblidat
dues mans saben d'altres dues mans...

ALGÚ CAMINA, ENCARA, PELS DOMINIS D'UTOPIA

*quan se'ns convoqui a contemplar
el projecte o la norma d'acord amb la qual
neixen les coses en ser anomenades.*

SEBASTIÀ ALZAMORA

Ens han dit que callàrem,
que el món és perfecte, que la pluja cau per tots
com també és per tots l'aire que omple les diàspores,
que Baudelaire, Neruda, Brodsky o Brossa
no viuen sinó en una cambra on fa una flaire de verb desconegut,
ens han dit que estimar el prohibit és de persones sense ordre,
que subvertir els dons dels plaers és tòrcer els tanys
dels palaus més perfectes, el rumb de les naus més belles,
el recer de les fogueres més altes, el guany dels drings més sonors,
ens han dit que enderrocar murs i obrir finestres
és un acte sense sentit, un espill sense revers,
una perversió suada tan sols davant d'una pornostar barata,
una ampolla llençada a un oceà d'on no hi ha retorn,
ens han dit que els mots d'Amikhay, Estellés o Buckovsky
no serveixen sinó per a beure sols del baf del present,
sinó per omplir el pap dels bufons i dels falsos anacoretes,
sinó per a defugir la crua presència de la vida enmig de la vida,
sinó per a amagar-se la gola cercant roselles entre la boira,
sinó per a cercar el crit impossible dins de la sima més fosca,
ens han dit que no convoquem el mot,
que no invoquem cap verb per designar el nom de cada cosa,
que no taquem el vers amb la sang de cap síl.laba ferida,
que ens oblidem per sempre de guarir els nostres mals, amén,
amb l'aigua més sublim de qui ens ha precedit,
amb les paraules que tal volta algun dia escriurem
mig esgrafiades en qualsevol paret insurrecta de l'ànima.

Ens han dit que callàrem
perquè cap dels nostres accents no trencara
el perfecte i necessari i impertorbable ordre del no-res
establert pels Cèsars o els Grans Sacerdots de la Gran Pàtria
de Tots els Grans i Perfectes Prodigis.

Hom, però, es va oblidar el detall de tancar amb fermall
totes les portes de totes les cambres del temps
o de tapar les fonts on ragen els fangosos dons de l'heretgia
on encara hi ha algú que,

exhaust, ebri i solitari,
camina lentament pels carrers bruts i costeruts d'Utopia.

Aparicio Guadas, Vicent

Ens han dit que callàrem,...ens parlem amb un abecedari desagnant,...

Transferències, fotografies, en suport vinílic, vernissos,.

100 x 100 cm. amb 2 de 21 x 21 cm

Sobre el poema Algú camina, encara, pels dominis d'Utopia

vaparicioguadas@hotmail.com

"Algú caminava pel dominis d'Utopia" és una frase que evoca la idea de explorar un lloc ideal i imaginari. Aquesta imatge suggereix un viatge a través d'un espai perfecte, una societat que potser només existeix en els somnis i les aspiracions humanes. Utopia, com a concepte, representa no només un lloc de perfecció i harmonia, sinó també l'acte de buscar i desitjar una vida millor.

"Alguien andaba por el dominios de Utopía" es una frase que evoca la idea de explorar un lugar ideal e imaginario. Esta imagen sugiere un viaje a través de un espacio perfecto, una sociedad que quizás solo existe en los sueños y las aspiraciones humanas. Utopía, como concepto, representa no solo un lugar de perfección y armonía, sino también el acto de buscar y desear una vida mejor.

Arnal, Encarna

Ens han dit que callarem

Fotomuntatge digital sobre tela

100 x 100 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara, pels dominis d'Utopia*

arnalmoreno@yahoo.es

instagram: @encarnaarnal

faceboock: encarna arnal moreno

Expressa la silenciosa opressió a tot el món i en tots els camps, sobre la llibertat d'expressió i acció, sempre amb limitacions més o menys perceptibles en un segon pla, d'ací la cara fosca i la mà indicant silenci, més visible.

La utopia esta expressada amb doble sentit en les barques de vela, com a il·lusió de ser lliure i com a somni utòpic.

Expresa la silenciosa opresión en todo el mundo y en todos los campos, sobre la libertad de expresión y acción, siempre con limitaciones más o menos perceptibles en un segundo plano, de ahí la cara oscura y la mano indicando silencio, más visible.

La utopía esta expresada con doble sentido en las barcas de vela, como ilusión de ser libre y como sueño utópico.

ENS HAN DIT QUE CALLAREM

Ens han dit que callarem

CAMINA LENTAMENT PELS CARRERS BRUTS I COSTERUTS D'UTOPIA

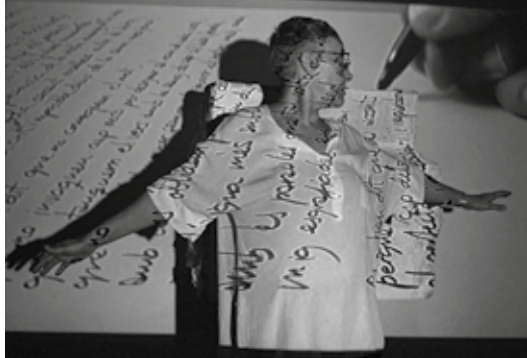
Ens han dit que estimar el prohibit...

ENS HAN DIT QUE ENDERROCAR MURS I OBRIR FINESTRES,...

ON ENCARA HI HA ALGO QUE...

CAMINA LENTAMENT PELS CARRERS BRUTS I COSTERUTS D'UTOPIA

Encarna Arnal 2004

Evangelio Rodríguez, Fernando

Carrers bruts i costeruts d'Utopia

Xilografia a fibra. Dos planxes: contraxapat i DM

71 x 45 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara,
pels dominis d'Utopia*

Universitat Politècnica de València

<https://dibujo.webs.upv.es/profesor/fernando-evangelio-rodriguez/>

Els dominis d'Utopia no es mostren idíl·lics com caldria esperar, sinó durs, per llunyans, per inassolibles, perquè per a aconseguir la plenitud cal travessar camins bruts, empinats, foscos i plens d'obstacles.

Però només d'eixe mode és possible eixir de la presó que significa mancar d'iniciativa, accedir a tot sense actitud crítica ni reflexiva, sense veure il·luminat un objectiu a aconseguir.

Los dominios de Utopía no se muestran idílicos como cabría esperar, sino duros, por lejanos, por inalcanzables, porque para lograr la plenitud hay que atravesar caminos sucios, empinados, oscuros y llenos de obstáculos.

Pero solo de ese modo es posible salir de la prisión que significa carecer de iniciativa, acceder a todo sin actitud crítica ni reflexiva, sin ver iluminado un objetivo a alcanzar.

Furió, Dolores i Lòpez, Àngeles

Poema Visual

Obra gràfica

3 de 63 x 51 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara,
pels dominis d'Utopia*

Universitat Politècnica de València

dofuvi@esc.upv.es

maloiz@dib.upv.es

ens han dit que estimar el
prohibit és de persones sense
ordre,
que subvertir els dons dels
plaers és tòrcer els tanys
dels palaus més perfectes, el
rumb de les naus més belles,
el recer de les fogueres més
altes, el guany dels drings
més sonors,

O

ens han dit que
no convoquem el
mot,
que no invoquem
cap verb per
designar el nom
de cada cosa,
que no taquem el
vers amb la sang
de cap sil.laba
ferida,
que ens oblidem
per sempre de
guarir els
nostres mals,
amén,
amb l'aigua més
sublim de qui ens
ha precedit,
amb les paraules
que tal volta
algun dia
escriurem
mig esgrafiades
en qualsevol
paret insurrecta
de l'ànima.

t

ALGÚ CAMINA, ENCARA, PELS DOMINIS D'UTOPIA, 2005
MANEL GARCIA GRAU

P.

Hom, però, es va oblidar el detall de tancar amb fermall
totes les portes de totes les cambres del temps
o de tapar les fonts on ragen els fangosos dons de l'heretgia
on encara hi ha algú que,
exhaust, ebri i solitari,
camina lentament pels carrers bruts i costeruts d'Utopia.

García Aparicio, Mampa

Buscando amapolas entre la niebla

Técnica mixta: Acrílico, óleo y collage

116 x 89 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara, pels dominis d'Utopia*

www.mampa.es

mampagarcia.art@gmail.com

Ens han dit que derrocar murs i obrir finestres és un acte sense sentit, però no és veritat.

Busquem doncs roselles entre la boira.

Nos han dicho que derribar muros y abrir ventanas es un acto sin sentido, pero no es verdad.

Busquemos pues amapolas entre la niebla.

Ikigai (Majo Juárez i Josep Ferragut)

Fangosos dons de l'heretgia

Tècnica mixta

38 x 26 x 37 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara,
pels dominis d'Utopia*

ikigai31416@gmail.com

Ens van dir que callàrem, que allò bo era dolent.

Ens van prendre els diccionaris.

Es van assegurar que obeïrem, ens domesticaren.

Ens van dir que no valia la pena pensar.

I ens van encaixar en ciutats monocromàtiques, icosaedres sense eixida.

Que callàrem, van ordenar, que guardàrem un silenci que ells no van guardar.

I amb tant de soroll els vam creure.

Ho vam fer perquè ens van arrabassar la manera de pensar d'una altra manera,

van emportar-se els camins.

Ens van fer ballar com a marionetes al ritme del no-res.

Però tot i estar cadenats, de l'àn im immarcescible de llibertat s'escapoleixen esmolades veus, ulls ben oberts i tots els accents del món.

Poderoses mans sense dits seguen els senyals de trànsit.

Cau el sentit obligatori i els stops detenen l'statu quo.

Utopia s'enfonsa i ragen sense control els fangosos dons de l'heretgia, on encara algú camina buscant l'eixida.

Salas, Maribel

Mi diálogo utópico

Gres amb òxids i esmalts, marbre i acer

88 x 46 x 23 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara, pels dominis d'Utopia*

Facebook: Maribel Salas ceramica

Instagram: maribelsalas.ceramica

mb.salas@hotmail.com

Camí pels dominis de la utopia?

La meua vida sense un poc de de rebel·lia i desafiament al que s'establix? Impossible..... explorar, descobrir facetes, derrocar murs i barreres, veure el desconegut, el diferent, la llibertat de l'ésser.

Utopia o realitat?, el meu món interior, expressar a través de la matèria d'una manera visual i tangible, una forma creativa, significativa i poderosa de comunicar-me amb el món, de connectar amb els altres.

¿Camino por los dominios de la utopia?

¿Mi vida sin un poco de rebeldia y desafío a lo establecido?

Imposible..... explorar, descubrir facetas, derribar muros y barreras, ver lo desconocido, lo diferente, la libertad del ser.

¿Utopia o realidad?, mi mundo interior, expresar a través de la materia de una manera visual y tangible, una forma creativa, significativa y poderosa de comunicarme con el mundo, de conectar con los demás.

Santamarina, Amparo

Camins d'utopia

Acrílic – fusta – mirall

45 x 45 x 45 cm

Sobre el poema *Algú camina, encara,
pels dominis d'Utopia*

amparosantamarina@gmail.com

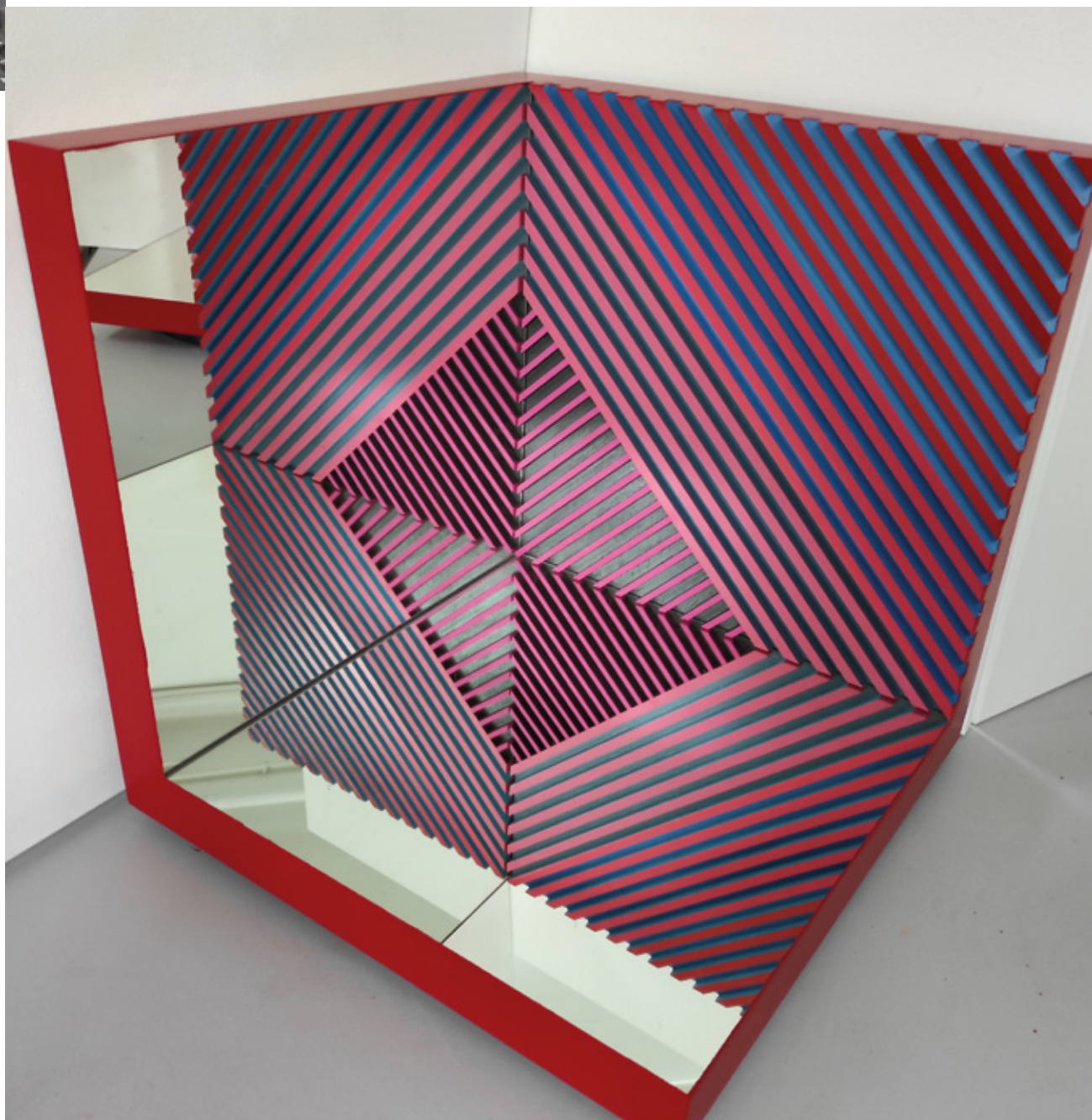
Instagram: @amparosantamarina

Facebook: Amparo Santamarina Siurana

... ens han dit que enderrocar murs i obrir finestres
és un acte sense sentit, un espill sense revers,
una perversió suada tan sols davant d'una pornostar barata,
una ampolla llençada a un oceà d'on no hi ha retorn ...

... nos han dicho que derrocar muros y abrir ventanas
es un acto sin sentido, un espejo sin reverso,
una perversión sudada tan solo ante una pornostar barata,
una botella tirada en un océano de donde no hay retorno ...

FILIUS TERRAE

Sota els meus ulls, la terra vivia per mi.

CARLES RIBA

Cala es Morts La Cova dels Cavalls La Pobla de Tornesa
Barranc de Bellver Ciutadella Castell de Miravet La Valltorta
Benadressa Castell de Cabres Ses Voltes Masos d'Herbers
Morella Mola de Cinctorres Castell de sa Mola El Turó de l'Oblit
Serra d'Irta Pla de Buris-Ana El Millars Cala Forcat
Vall d'Olaia La Torre Motxa Cala Macarella La Carena dels Àngels
Barranc dels Horts Sant Pau Turó d'El Toro Albocàsser
Platja del Morrongo Torre d'en Gaumés Cala En porter
Sant Mateu La Serra Espadà Cala Pregona Castell de Montornés
Vall de Vilavella Binissafulla Torre Labadum La Balma Binibeca
Torre de Sant Vicent Pla de Ferreries Planura d'Olaia Trepucó
Pla de Bani-Gazlun Prat de Cabanes Na Macaret Castell d'Asubarta
les Agulles de Santa Àgueda Cala Galdana Desert de les Palmes Fornells
Tossal del Castell Vell Pelegrins de les Useres Naveta des Tudons
Planura d'Ahadrel Orpesa Plaça des Born La Murà El Jardí del Retorn
Es Mercadal Cala Mesquida El Cingle de les Ànimes
Far de Favàritx La Cala Renegà Es Migjorn Gran La Cala dels Adéus

I un encís i un esguard tan clamorosos
que el mateix brull del mot anomena,
 més enllà de les vies desertes de l'ànima,
tots els noms de la terra sota l'encalç dels ulls silenciosos.

Beltrán Serrano, Lluís

Mar Balear

Morter de cement amb pigments sobre taulers de formigó armat

4 peces 8 x 200 x 100 cm

Sobre el poema *Filius Terrae*

lluisbeltranserrano@gmail.com

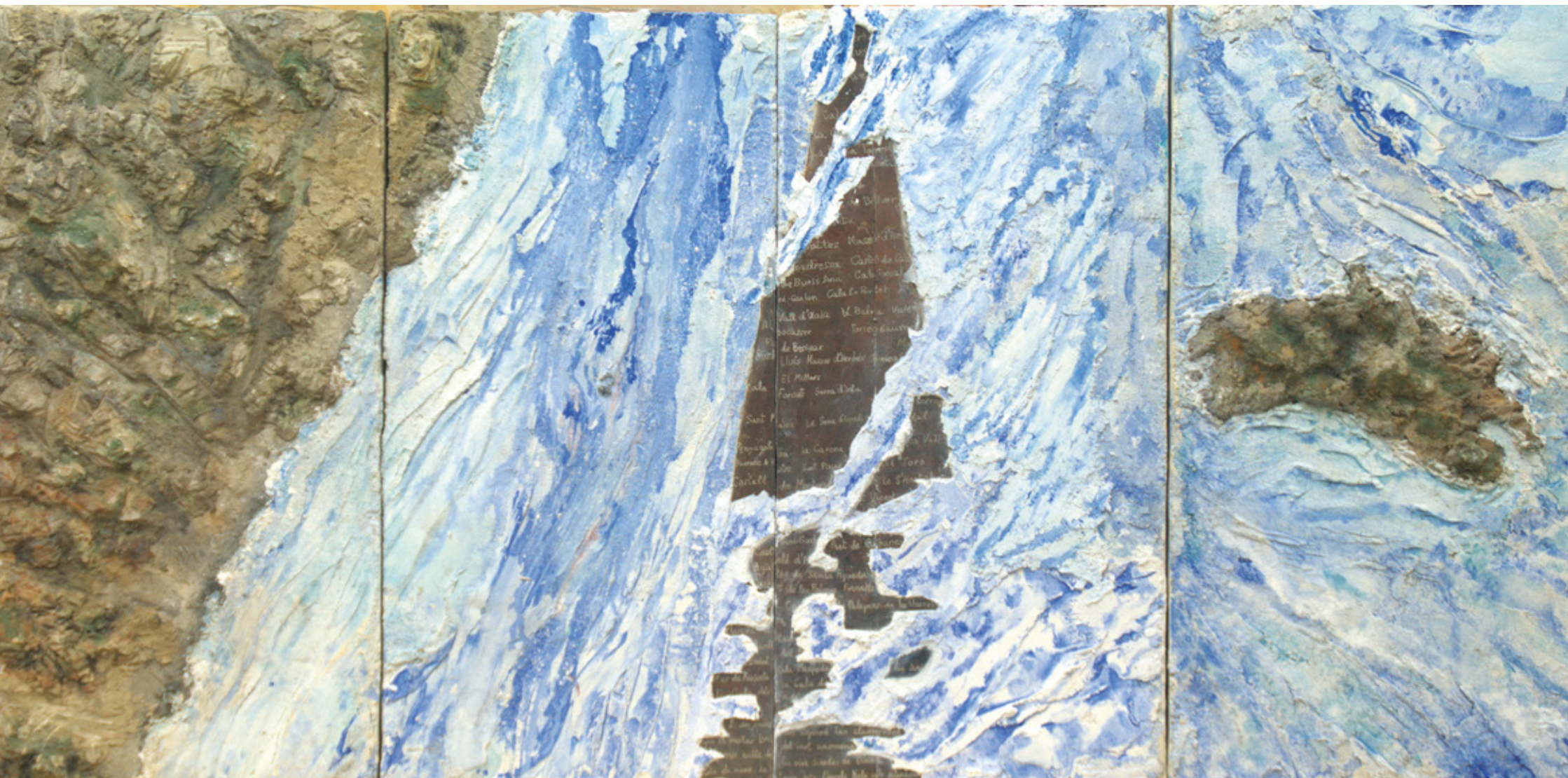
628299236

Noms i paisatges

Si el mapa ens mostra la materialitat del territori, el paisatge necessita de la experiència i la mirada. Nomenar el territori és una manera de convertir-ho en paisatge, d'arteficialitzar-ho i d'humanitzar-ho. La toponímia és la paraula que conté la memòria.

Una mapa amb memòria pot ser una paisatge.

Cal, José María

Paisatge23

Oli i acrílic sobre llenç

100 x 82 cm

Sobre el poema *Filius Terrae*

www.josemariacal.com

josemariacal@gmail.com

605989172

- *L'escala marina,... quantes remembrances. La "Cala és Morts" sempre present. Col·locada allà dia sí i dia també, surten les barques plenes de pisania per assolir la frescor mediterrània, la transparència viridiana de les seves aigües cristal·lines, l'aroma dels pins. Potser nopodríem assolir el cel amb l'escala; metàfora de l'existència mateixa, on el significat es troba a l'ascens constant. Què ens suggereix en veure-la? Posada sobre la sorra de la platja, la seva bellesa natural d'artesanania de fusta ens convida a mirar cap amunt, a visualitzar els nostres somnis, a visualitzar les nostres metes a assolir.*

- *La escalera marina,...cuantas remembranzas. La "Cala es Morts" siempre presente. Colocada la escalera día sí y día también, salen las barcas llenas de lozanía para alcanzar la frescura mediterránea, la transparencia viridiana de sus aguas cristalinas, el aroma de los pinos. Acaso no podríamos alcanzar el cielo con la escalera; metáfora de la existencia misma, donde el significado se encuentra en el ascenso constante. ¿Qué nos sugiere al verla? Posada sobre la arena de la playa, su hermosura natural de artesanía de madera nos invita a mirar hacia arriba, a visualizar nuestros sueños, a visualizar nuestras metas a alcanzar....*

Requena Oltra, Sabina

Homenatge en ferro i pedra

Ferro i mabre roig Alacant

70 x 100 x 100 cm

Sobre el poema *Filius Terrae*

sabinarequenaoltra@gmail.com

FILIUS TERRAE: Sota els meus ulls, la terra vivia per mi.
Per a pedre's en el paisatge, barranc, Pobla, masos...
Per a sentir l'espectacular natura mola, turó, Millars, Cala es Morts...
Per a viure unes hores de senderisme inoblidables, Espadà,
Castells i coves per a reviure la història, Montomés, Tossal.

El meu homenatge de ferro als pobles que donen vida al poema de
Manel García Grau

FILIUS TERRAE: Bajo mis ojos, la tierra vivía por mí.
Para perderse en el paisaje, barranco, Puebla, cortijos...
Para sentir la espectacular naturaleza mola, cerro, Millars, Cala es Morts...
Para vivir unas horas de senderismo inolvidables, Espadà,
Castillos y cuevas para revivir la historia, Montomés, Tossal.

Mi homenaje de hierro en los pueblos que dan vida al poema de
Manel García Grau

HOTEL INTERNATIONAL A RAM AL-LAH

*Quan tinguem set
dessucarem les pedres,
però no ens n'anirem*
TAWFIQ ZAYYAD

Ençà del Gran Mur de la Vergonya
les parets amb la set de milers d'oblits i estigmes
ens parlen amb un abecedari dessagnat
per dies i dies d'ira i de calúmnia.

Els carrers no semblen carrers
sinó sols la cara més malparida de la devastació:
balcons ensorrats, finestres sense vidres, enderrocs
i estris abandonats contra les runes d'un antic cafè,
la pluja amb llances i ires, les llambordes esventrades
mentre una tanqueta recorre,
sorollosa i orba com un dels genets de l'Apocalipsi,
per les polsoses avingudes on la mort ha fundat
un regne ple d'anatemes i roses resseques.

L'Hotel International,
amb les parets esquerdades
i les portes amb grans cadenats de penúria i de sofrença
retorna l'esguard a uns adolescents que,
al mig de la plaça major i amb el rostre brut i altiu,
alcen una pedra amb la seua mà dreta.

De sobte, una ràfega i un cos petit cau
just contra la porta del rebedor on anys enrere
ajudava els viatgers a carregar les maletes
o s'oferia per visitar el mercat i els carrers d'aquella ciutat
que un dia fou bella, esponerosa i feliç més enllà
d'on el món es retrobava entre els brodats de l'estima,
una ciutat on diuen les veus més sàvies
que una vegada, fa molts anys,
Déu hi va crear,

complagut i descansat,
un lloc anomenat Paradís.

Mas, Toni

Paraula i caos al paradís

Tècnica mixta sobre paper aquarel·la,
bolígraf i retolador

100 x 70 cm

Sobre el poema *Hotel internacional*
a Ram Al·lah

tmasnavarro@gmail.com

La paraula com a protagonista, com a contenidor d'una idea; però també la paraula com a grafia. Paraules en gris i negre que cauen (que plouen), repetides sobre un paradís passat que esborren i aniquilen. Paraules que es repeteixen fins perdre el sentit, fins arribar a l'abstracció, fins ser, tan sols, una textura, una amalgama caòtica de línies negres que semblen contenir un missatge ocult.

ABANDONATABECEDARIANATEMESANYSAPOCA
L.LIPSICADENATSCALUMIACARRERSCAUNDERROC
SENLLÀESBENTRADESENRREREESGUARDENSORRA
TESQUERDADESESTIGMESESTRISDESSAGNAT
DEVASTACIÓGENETSIRAIRESLLANCESMALPARIDA
MORTMUROBLITSORBAPEDRAPENÚRIAOLSOSES
RÀFGARESSQUESRUNESSENSEVIDRESSETSO
FRENÇA SOROLLOSATANQUETAVERGONYA
ABANDONATABECEDARIANATEMA

La paraula com a protagonista, com a contenidor d'una idea; però també la paraula com a grafia. Paraules en gris i negre que cauen (que plouen), repetides sobre un paradís passat que esborren i aniquilen. Paraules que es repeteixen fins perdre el sentit, fins arribar a l'abstracció, fins ser, tan sols, una textura, una amalgama caòtica de línies negres que semblen contenir un missatge ocult.

